

Lot

Lot

Istoria lui Lot este foarte tristă, dar și foarte instructivă pentru noi. Când păstorii lui Avraam și ai lui Lot s-au certat, Avraam a propus ca ei să se despartă mai bine, decât să prezinte Amoriților care locuiau în țară, tristul spectacol al unei dispute între copiii lui Dumnezeu. Într-un spirit de conciliere, cel mai în vârstă dintre ei, Avraam, își invită nepotul să aleagă zona în care ar fi dorit să locuiască: Lot, foarte egoist, optează pentru câmpiile bine irigate ale Sodomei. Câți oameni nu și-au pus de atâtea ori familiile în contact cu răul, crezând că din aceasta ar putea rezulta vreun avantaj material!

Pentru Lot ar fi fost cu mult mai bine să fi rămas sărac decât să se îmbogățească în pajiștile întinse ale Sodomei. Noi cunoaștem istoria care a urmat. El se uită mai întâi la câmpia bine udată, apoi își întinde corturile până lângă Sodoma, apoi a locuit în oraș și în cele din urmă îl găsim „la poarta cetății.” Fără îndoială că Lot își chinua sufletul său drept, în fiecare zi, locuind în acest loc infam.

Poate că el s-a lăsat convins de soția lui și de restul familiei de a merge să trăiască în Sodoma, în ciuda problemelor care îi tracasau zilnic. Poate că el a luat în calcul avantajele de care s-ar fi putut bucura copiii săi într-un loc atât de privilegiat. Oricum, fiicele lui s-au căsătorit cu bărbați din Sodoma și s-au stabilit acolo. Dar să nu uităm cauza inițială a acestor alianțe nenorocite: alegerea promptă și egoistă a lui Lot, care ar fi trebuit să aștepte decizia unchiului său, așa cum o cereau regulile de curtoazie.

Pentru mine însă cea mai tristă parte a povestirii se află în Geneza 19.14: „Lot a ieșit și a vorbit cu ginerii săi care luaseră pe fiicele lui: „Sculați-vă, a zis el, „ieșiți din locul acesta; căci Domnul are să nimicească cetatea.” Dar ginerii lui credeau că glumește.” Să citim cu mare atenție pasajul acesta. Dacă eu înțeleg bine, din cauza unei experiențe personale amare, Lot, în ciuda sufletului său chinuit, avea obiceiul să glumească; poate că el era totdeauna un om spiritual, pus pe râs, pentru că altfel cum se explică faptul că ginerii săi au luat drept o glumă, avertismentul disperat al socrului lor?! Să privim faptele: obiceiul său de a glumi l-a costat pe Lot viața fiicelor sale și a familiilor lor: au pierit cu toții în momentul distrugerii cetății, au pierit din cauza a ceea ce putea fi considerat drept „o glumă nevinovată.” Pasajul din Eclesiastul 10.1 ilustrează foarte bine ceea ce am spus mai înainte: „Muștele moarte strică și acresc untdelemnul negustorului de parfumuri; tot așa puțină nebunie biruie înțelepciunea și cinstea.” (Muștele moarte produc neplăceri, ele fac să fermenteze untdelemnul negustorului de miroasme; tot așa face puțină nebunie pentru cel ce este apreciat datorită înțelepciunii și gloriei sale.)

Total diferite sunt parfumurile din Cântarea Cântărilor 1.3 și mireasma plăcută care a umplut casa în care se aflau Domnul și ucenicii Lui. Îngrozitor de trist ar fi fost ca această „bună mireasmă” să fi fost stricată de niște „muște moarte.”

De aceea să nu ne mirăm că Noul Testament îi îndeamnă cu atâta gravitate pe cei ce exercită o anumită autoritate în adunare să fie sobri și cumpătați (1 Timotei 3.2,8,11; Tit 1.8; 2.2) și ne pune în gardă contra oricărui cuvânt nechibzuit sau a oricărei glume proaste (Efeseni 5.4).

Din nefericire, istoria lui Lot nu se termină aici, adică la episodul cu Sodoma. Privirea aruncată înapoi de soția lui dovedește că inima ei rămăsese acolo, și ea se preface într-o statuie de sare. Aici se ascunde un nou avertisment pentru noi. Propriile sale fiice, scăpate de a pieri în Sodoma, și-au îmbătat tatăl în două nopți la rând (ceea ce nu era la el ceva neobișnuit), apoi pentru rușinea veșnică a lor și a lui, au devenit mamele Moabiților și Amoniților: doi dintre vrăjmașii cei mai îndârjiți ai lui Israel.

lată roada culeasă, la capătul vieții sale, de „om drept”, din cauza unei priviri aruncate cu poftă spre câmpiile bine irigate ale acestei lumi.